

На основу члана 60. став 2. и члана 63. став 4. Закона о ветеринарству („Службени гласник РС”, број 91/05),

Министар пољопривреде, шумарства и водопривреде доноси

**ПРАВИЛНИК
О УТВРЂИВАЊУ МЕРА ЗА РАНО ОТКРИВАЊЕ, ДИЈАГНОСТИКУ,
СПРЕЧАВАЊЕ ШИРЕЊА, СУЗБИЈАЊА И ИСКОРЕЊИВАЊА ЗАРАЗНЕ
БОЛЕСТИ БЕСНИЛО И НАЧИНУ ЊИХОВОГ СПРОВОЂЕЊА**

I. УВОДНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овим правилником утврђују се мере за рано откривање, дијагностику, спречавање ширења, сузбијања и искорењивања заразне болести беснило и начин њиховог спровођења.

Члан 2.

Поједини изрази употребљени у овом правилнику имају следеће значење:

- 1) *појава беснила* јесте случај када је беснило утврђено и потврђено вирусолошким испитивањима од стране надлежне акредитоване лабораторије;
- 2) *сумња на појаву беснила* јесте случај када резултат клиничког испитивања и епизоотиолошког увиђаја указује да постоји опасност од појаве беснила, до добијања потврде из надлежне акредитоване лабораторије;
- 3) *жариште болести* јесте газдинство или друго место на коме је била болесна животиња;
- 4) *заражено подручје* јесте подручје у полупречнику од најмање три километара од жаришта болести;
- 5) *угрожено подручје* јесте подручје у полупречнику од најмање десет километара од жаришта болести.

**II. МЕРЕ ЗА РАНО ОТКРИВАЊЕ, ДИЈАГНОСТИКУ, СПРЕЧАВАЊЕ ШИРЕЊА,
СУЗБИЈАЊА И ИСКОРЕЊИВАЊА ЗАРАЗНЕ БОЛЕСТИ БЕСНИЛО
И НАЧИН ЊИХОВОГ СПРОВОЂЕЊА**

Члан 3.

У циљу спречавања појаве и ширења беснила код животиња, врши се обележавање паса, евиденција паса и мачака и вакцинација паса и мачака.

Члан 4.

Вакцинација паса и мачака против беснила врши се инактивисаном вакцином.

Сви пси и мачке старији од три месеца морају се вакцинисати против беснила једанпут годишње.

Животиње оболеле од беснила, као и животиње за које се сумња да су оболеле од беснила, не смеју се вакцинисати и лечити, осим у научноистраживачке сврхе.

У циљу сузбијања и спречавања ширења беснила, министар надлежан за послове ветеринарства (у даљем тексту: министар) може наредити вакцинацију пријемчивих животиња против беснила на зараженом и угроженом подручју, укључујући и дивље животиње.

Члан 5.

У случају сумње на беснило, врши се епизоотиолошки увиђај и клиничко испитивање животиње, како би се утврдило да ли је сумња оправдана.

Ако се утврди да је сумња на беснило оправдана, глава или леш животиње шаље се у акредитовану лабораторију на испитивање.

Члан 6.

Када клинички здрави пси или мачке који су вакцинисани против беснила озледе људе, ти пси или мачке морају се одмах ставити под контролу, која траје десет дана.

За време контроле из става 1. овог члана обављају се три клиничка прегледа, и то првог, петог и десетог дана.

Члан 7.

Животиња се сматра оболелом од беснила ако се лабораторијским испитивањем применом методе директне флуоресценције или биолошким експериментом на белим мишевима, потврди беснило.

Биолошки експеримент на белим мишевима обавља се у следећим случајевима:

- 1) ако је човек дошао у контакт са животињом за коју се сумња да је оболела од беснила, а резултати добијени применом методе флуоресценције су негативни или сумњиви;
- 2) када се беснило први пут потврди код једне врсте животиња на територији једне општине;
- 3) у другим оправданим случајевима.

Члан 8.

Када се беснило потврди, министар решењем одређује заражено и угрожено подручје.

На основу решења министра из става 1. овог члана надлежни ветеринарски инспектор непосредно на терену одређује границу зараженог и угроженог подручја, у складу са епизоотиолошким подацима и географским параметрима.

Члан 9.

У зараженом подручју примењују се следеће мере:

- 1) издвајање, затварање и изолација животиња за које се сумња да су оболеле од беснила;
- 2) забрана кретања ван ограђеног простора паса млађих од три месеца;
- 3) држање паса и мачака под контролом, тако што се мачке држе у безбедно ограђеном простору, а пси при извођењу у шетњу на повоцу и са брњицом;
- 4) забрана или ограничење изложби, приредби и других облика јавног приказивања паса и мачака;

5) вакцинација невакцинисаних паса и мачака, а у случају потребе и других животиња које су пријемчиве на беснило;

6) лишавање живота паса и мачака луталица;

7) организовано проређивање популације лисица, а у случају потребе и других дивљих животиња у ловишту;

8) лишавање живота животиња оболелих од беснила, животиња невакцинисаних против беснила које су биле у контакту са оболелом животињом или за које се сумња да су биле у контакту са оболелом животињом;

9) изолација животиња вакцинисаних против беснила за које се сумња да су биле у контакту са животињом оболелом од беснила или са животињом за коју се сумња да је оболела од беснила и њихово држање у карантину под надзором власника за време трајања мера из овог члана;

10) забрана изношења производа животињског порекла и предмета који могу да пренесу беснило из жаришта;

11) забрана промета и клања животиња сумњивих на беснило, продаја или конзумација појединих делова тих животиња, млека или осталих производа пореклом од тих животиња, као и скидање коже са тих животиња;

12) забрана скидање коже са лисица.

У случају појаве беснила код дивљачи или у ловишту, лов дивљачи може се забранити на одређено време.

Приликом спровођења мере вакцинације из става 1. тачка 5) овог члана, одређују се и врсте животиња које ће се вакцинисати, рок у оквиру кога се вакцинација мора извршити и врста вакцине.

Члан 10.

Изузетно од одредбе члана 9. став 1. тачка 3) овог правилника, ако је после спроведене вакцинације протекао период потребан за стварање имунитета, могу се слободно кретати: пси чувари стада на испашаи уз стадо; службени пси полиције и војске; пси спасилачких екипа; пси водичи слепих лица.

Члан 11.

У угроженом подручју примењују се мере из члана 9, изузев мера из става 1. тач. 4) и б) овог правилника.

Члан 12.

У случају појаве беснила или неповољне епизоотиолошке ситуације код лисица и других дивљих животиња, министарство надлежно за послове ветеринарства (у даљем тексту: министарство) може наредити појачан одстрел и оралну вакцинацију, као и мониторинг лисица и других дивљих животиња.

Министарство утврђује програм оралне вакцинације, којим се одређује временски период и подручје у коме се спроводи орална вакцинација, начин дистрибуције мамаца (мамака) против беснила, стратегија вакцинације, број мамаца (мамака) против беснила и завршетак вакцинације, у складу са епизоотиологијом болести и географским параметрима.

Корисници ловишта морају да појачају лов на лисице и да учествују у дистрибуцији мамаца (мамака) против беснила у складу са програмом оралне вакцинације из става 2. овог члана.

Члан 13.

Простор или просторија на коме се налазила оболела животиња, као и прибор који је био у додиру са оболелом животињом, морају се дезинфиковати до лишавања животиње живота, после чега се мора извршити завршна дезинфекција.

Дезинфекција из става 1. овог члана може се извршити и у случају оправдане сумње на појаву беснила, и то до потврде болести или престанка сумње.

Члан 14.

Сматра се да је беснило престало ако су спроведене све наређене мере и извршена завршна дезинфекција у складу са овим правилником и ако је од последњег потврђеног случаја беснила протекло три месеца, а у том периоду није установљен ниједан случај беснила код животиња.

Члан 15.

На изложбама, приредбама и другим облицима јавног приказивања паса и мачака, могу учествовати само пси и мачке за које је издата потврда о вакцинацији против беснила паса и мачака.

Члан 16.

За лов се могу користити само пси код којих је од последње вакцинације против беснила протекао период потребан за стварање имунитета, а најмање 15 дана.

Корисници ловишта дужни су да воде евиденцију о псима који се користе у ловне сврхе у ловишту.

III. ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 17.

Даном ступања на снагу овог правилника престаје да важи Правилник о мерама за сузбијање и искорењивање беснила код животиња („Службени лист СФРЈ”, број 39/88).

Члан 18.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Број: 110-00-00196/2009-09
У Београду, 18. септембра 2009. године

МИНИСТАР
др Саша Драгин